

Arrest

nr. 296 380 van 27 oktober 2023
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRACE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 juli 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van diens beslissing van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 14 september 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 september 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers aanwezigheid in het Rijk werd op 13 juli 2023 vastgesteld bij een politiecontrole.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 13 juli 2023 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, die verzoeker op 13 juli 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Druivenstreek op 13.07.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer

naam: [R.D.O.]

voornaam: [M.]

[...]

nationaliteit: Brazilië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

☐ 8° *wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

Betrokkene verblijft reeds sedert 2019 op het grondgebied van de Schengenstaten.

Betrokkene bezit geen beroepskaart / geen arbeidskaart of single permit. (PV opgemaakt door de politie Druivenstreek)

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Betrokkene verklaart in Europa te zijn voor medische hulp voor zijn HIV besmetting. Hij verklaart familieleden in België te hebben zonder verdere specificatie.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn

Betrokkene verklaart familie in België te hebben zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: *er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2019 op het grondgebied van de Schengenstaten te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek o[m] internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2019 op het grondgebied van de Schengenstaten te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene verklaart dat hij in Europa is om behandeld te worden voor HIV

Betrokkene brengt echter geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]"

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker ook op 13 juli 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van Druivenstreek op 13.07.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

*Aan de Heer
naam: [R.D.O.]*

voornaam: [M.]
[...]
nationaliteit: Brazilië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 13.07.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene bezit geen beroepskaart / geen arbeidskaart of single permit. (PV opgemaakt door de politie Druivenstreek)

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Betrokkene verklaart in Europa te zijn voor medische hulp voor zijn HIV besmetting. Hij verklaart familieleden in België te hebben zonder verdere specificatie.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn

Betrokkene verklaart familie in België te hebben zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.3. Bij arrest nr. 292 402 van 27 juli 2023 werd de vordering tot schorsing van de eerste bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

1.4. Verzoeker werd op 2 augustus 2023 gerepatrieerd naar Brazilië.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het zou zijn gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel, dat betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, de schending aan van artikel 3 van Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Zijn betoog luidt als volgt:

“1.

L'Office des étrangers motive notamment sa décision de la manière suivante (pièce 1) :

[...]

Le requérant fait grief à l'autorité administrative de ne pas avoir analysé le risque de violation de l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi au Brésil.

Il ne semble pas contesté que le requérant est gravement malade et souffre du VIH. Le requérant précise d'ailleurs qu'il est venu sur le territoire belge en vue de se soigner, les traitements requis n'étant pas disponibles dans son pays d'origine.

Il ne semble pas non plus que l'autorité administrative se soit enquis de l'existence et de la disponibilité du traitement au Brésil dont il dispose pour le moment.

Il apparaît donc que la motivation de l'acte administratif querellé ne repose pas sur des faits exacts conformément aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

2.

L'article 3 de la Convention consacre l'une des valeurs fondamentales des sociétés démocratiques. En effet, l'interdiction de la torture et des peines et traitements inhumains ou dégradants est une valeur de civilisation étroitement liée au respect de la dignité humaine.

L'interdiction en question a un caractère absolu, car elle ne souffre nulle dérogation d'après l'article 15 § 2, même en cas de danger public menaçant la vie de la nation, et même dans les circonstances les plus difficiles, telle la lutte contre le terrorisme et le crime organisé ou un afflux de migrants et de demandeurs d'asile, indépendamment du comportement de la personne concernée

Concernant l'expulsion d'un étranger en séjour illégal et gravement malade, la Cour européenne des droits de l'homme considère, dans une jurisprudence constante (voir, par exemple, arrêts Soering du 7 juillet 1989 et Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga c/ Belgique du 12 octobre 2006), que « Pour tomber sous le coup de l'article 3 [de la CEDH], un mauvais traitement doit atteindre un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative par essence ;

elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la nature et du contexte du traitement, ainsi que de ses modalités d'exécution, de sa durée, de ses effets physiques ou mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge, de l'état de santé de la victime ».

L'arrêt Paposhvili. Belgique concerne l'expulsion d'un étranger gravement malade et la clarification de la jurisprudence N. c. Royaume-Uni. Le requérant, un ressortissant géorgien, était visé par une mesure d'expulsion et une interdiction d'entrer en Belgique pendant dix ans pour des raisons d'intérêt général (il a été condamné plusieurs fois pénalement).

Alors qu'il était en prison, on lui découvrit de graves maladies (leucémie lymphoïde chronique, hépatite C et tuberculose), pour lesquelles il reçut des soins. N'ayant pas obtenu gain de cause dans la procédure nationale par laquelle il avait contesté – en invoquant des raisons de santé – la mesure d'éloignement en cause, il se plaignit de celle-ci auprès de la Cour européenne des droits de l'homme et alléguait notamment, sous l'angle de l'article 3, l'inexistence ou l'inaccessibilité du traitement médical dont il avait besoin. Le requérant est décédé en juin 2016.

La Grande Chambre a conclu à la violation de l'article 3 de la Convention. L'importance de cette affaire tient à ce qu'elle fournit des orientations sur le point de savoir à quel moment des considérations humanitaires l'emportent ou non sur d'autres intérêts lorsqu'il est question d'expulser une personne gravement malade.

« La Cour se réfère aux cas d'éloignement d'une personne gravement malade dans lesquels il y a des motifs sérieux de croire que cette personne, bien que ne courant pas de risque imminent de mourir, ferait face, en raison de l'absence de traitements adéquats dans le pays de destination ou du défaut d'accès à ceux-ci, à un risque réel d'être exposée à un déclin grave, rapide et irréversible de son état de santé entraînant des souffrances intenses ou à une réduction significative de son espérance de vie. La Cour précise que ces cas correspondent à un seuil élevé pour l'application de l'article 3 de la Convention dans les affaires relatives à l'éloignement des étrangers gravement malades.»

La Grande Chambre précise également que cette obligation de protection doit être exécutée en premier lieu par la voie de procédures internes adéquates tenant compte des éléments suivants.

i) Les requérants doivent produire des éléments «susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser» qu'ils seraient exposés à un risque réel de subir des traitements contraires à l'article 3, sachant qu'une part de spéculation est inhérente à la fonction préventive de l'article 3 et que l'on n'exige pas des intéressés qu'ils apportent une preuve certaine de leurs affirmations.

ii) Lorsque pareils éléments sont produits, c'est aux autorités de l'État de renvoi qu'il incombe de «dissiper les doutes éventuels à leur sujet» (ibidem).

Les conséquences du renvoi sur l'intéressé doivent être évaluées en comparant son état de santé avant l'éloignement avec celui qui serait le sien après la mise en œuvre de cette mesure. À cet égard, l'État doit vérifier notamment a) si les soins généralement disponibles dans l'État de destination «sont suffisants et adéquats en pratique pour traiter la pathologie dont souffre l'intéressé afin d'éviter qu'il soit exposé à un traitement contraire à l'article 3 » (la Grande Chambre précisant que le paramètre de référence n'est pas le niveau de soins existant dans l'État de renvoi), et b) la possibilité effective pour l'intéressé d'avoir accès à ces soins dans l'État de destination (les coûts associés, l'existence d'un réseau social et familial, et la distance à parcourir pour accéder aux soins requis constituant autant d'éléments pertinents).

iii) Si de «sérieux doutes» subsistent quant à l'impact de l'éloignement sur les intéressés, il appartient aux autorités d'obtenir de l'État de destination, comme condition préalable à l'éloignement, des « assurances individuelles et suffisantes» que des traitements adéquats seront disponibles et accessibles aux intéressés (Tarakhel c. Suisse, n° 29217/12).

3.

L'Office des Etrangers reconnaît, dans l'ordre de quitter le territoire attaqué, que le requérant souffre du VIH. Malgré ce postulat, l'Office des Etrangers entend renvoyer le requérant dans son pays d'origine.

Or, il ne semble pas que l'Etat belge, conformément aux enseignements de la CourEDH, se soit assuré qu'un traitement adéquat soit disponible et accessible au requérant. Aucune indication de ce type n'est mentionnée dans l'ordre de quitter le territoire litigieux.

Pire, si par le passé, le Brésil a mis en œuvre une politique efficace de soins liée au VIH, depuis une bonne dizaine d'années, on constate dans ce pays une augmentation des contaminations et des décès.

Selon le centre scientifique brésilien Casa de Oswaldo Cruz : « In discourse on AIDS, here and worldwide, the term exceptional has been replaced by "sustainable." "We analyzed in more detail the lack of coordination between institutions — both multilateral agencies such as UNAIDS and the Brazilian government — in relation to the demands of NGOs and patients, especially in relation to information and prevention policies. Another factor was the economic crisis that began in 2008, the underfunding of important institutions, and biomedicalization focused on a strict vision of "sustainability," which tends to favor high-income countries as it neglects the dimensions of prevention, combating stigma and emphasizing human rights," says Cueto.

The decline of policies to fight the virus "was encouraged by conservatives, who insisted on the moralization of HIV/AIDS rather than the understanding of this pandemic as a public health problem, in which the fight against stigma and homophobia are fundamental elements of a successful program," adds Lopes.

According to the researchers, during the governments of Fernando Henrique Cardoso and Luiz Inácio Lula da Silva, from 1995 to 2011, the AIDS program had "continuity and integrity."

Under both presidents, the Ministry of Health negotiated with pharmaceutical companies to reduce the price of antiretroviral drugs and thus guarantee universal access to treatment. To this end, it promoted domestic production of generic drugs and, in 2007, required mandatory licensing of antiretroviral drugs.

However, during President Dilma Rousseff's two terms (2011-2016), despite certain advances, there was a weakening of social control in relation to government actions and a "timid position in relation to patented drugs, despite abusive prices," they write in the article. With the next president, new problems arose. During Michel Temer's term (2016-2019), public funding for the SUS was frozen for 20 years, negatively affecting the fight against AIDS. The current government, led by Jair Bolsonaro, who took office in January 2019, went even further, add Cueto and Lopes. It dismissed important AIDS program employees, suspended contracts with public laboratories that produce generics, extinguished entities responsible for the National Policy for Social Participation, such as the National Council for Combating Discrimination and Promoting the Rights of LGBTs, and canceled the HIV Harm Reduction Policy, which provided free needle exchanges for users of injectable drugs, one of the ways through which HIV is transmitted.

Authoritarianism and conservatism

"The regression of AIDS policies in Brazil resulted from national and global political developments and represents the end of the exceptionalism attributed to the disease," conclude the authors of *Backlash in global health and the end of AIDS' exceptionalism in Brazil, in 2007-2009*. At the domestic level, they mention, in addition to the fragmentation of the left; "the erosion of the alliance between government officials, public health workers, diplomats and healthcare activists who supported progressive anti-AIDS policies; the rise of authoritarian and neoliberal governments; and the prominence achieved by conservative evangelicals and Catholics."

Judging by the epidemiological data, we are far from the "end of AIDS," the motto of the international campaign that estimates that there will be zero cases globally by 2030. According to the Joint United Nations Program on HIV/AIDS (UNAIDS), there were 37.6 million people living with HIV in the world in 2020, and 690,000 AIDS-related deaths were reported that year. From the beginning of the epidemic until the end of 2020, 77.5 million people have been infected with the virus and 34.7 million have died.

After four decades, universal access to antiretroviral therapy remains unattainable for millions of people, as it affects 73% of HIV-positive people. Mortality and total new infections have dropped significantly, but every week about 5,000 women aged 15 to 24 are infected with HIV. In 2019, 10,565 deaths were recorded in Brazil, a number that surges to 349,784 if we look at the total since the discovery of the disease.

Ce constat est partagé dans un article publié sur le site internet « les amis du monde diplomatique » : « Depuis 2014, le Brésil traverse une crise économique et politique. Suite à la destitution de l'ancienne présidente, Dilma Rousseff, en août 2016, le nouveau chef d'État, Michel Temer, a gelé les dépenses publiques pour les vingt prochaines années. Pierre angulaire de son nouveau programme de redressement, les coupes budgétaires touchent particulièrement le secteur de la santé, où elles s'élèvent à près de 280 milliards d'euros.

Une politique d'austérité drastique qui s'attaque directement aux centres de dépistage, qu'elle déplace et restructure. São Paulo, considérée comme l'une des villes pionnières dans le domaine, a déjà vu trois de ses centres fusionnés avec d'autres maisons de santé. Selon les responsables fédéraux en charge de la prévention, ces jonctions risquent d'entraîner une diminution qualitative des services proposés, liée à un personnel moins spécialisé et des locaux surchargés.

Pour pallier ces difficultés, le Brésil vient de décider, en mai 2017, deux ans après la France, de commercialiser ses propres tests d'auto-dépistage. Disponible en pharmacie, le dispositif permet à chacun de déceler en une trentaine de minutes s'il est atteint du VIH. Mais son coût, estimé à 50 réaux, est loin d'être accessible dans un pays où le salaire moyen s'élève à 800 réaux (soit 215 euros environ). Sans compter qu'à l'heure actuelle, aucune loi n'oblige les commerçants brésiliens à fixer un prix commun. D'ici peu, l'accès au dépistage pourrait donc se réduire comme peau de chagrin, privilège pour certains, parcours du combattant pour d'autres.

En effet, si les plus riches ont accès aux technologies dernier cri, aux hôpitaux privés ou aux laboratoires, les classes moyennes sont reléguées dans les hôpitaux publics, les centres de santé ou les services d'accueils temporaires au sein des universités, aux horaires d'ouverture souvent restreints. Faute de temps et de disponibilité, Juliana, étudiante à l'Université publique de Brasilia issue de la classe moyenne supérieure, a par exemple dû renoncer à se faire dépister.

Au vu de ces informations, il apparaît que :

- Des coupes drastiques de budget ont été effectuées par les autorités brésiliennes concernant les soins de santé,*
- Les tests de dépistage coûtent extrêmement chers et seule la classe la plus aisée de la population peut se les procurer,*
- Les centres de santé publics sont sous financés et ne peuvent accueillir tous les malades du VIH,*
- Les malades du VIH sont de plus en plus stigmatisés dans les hôpitaux et par la communauté religieuse.*

Enfin, le requérant avait, lors de son arrestation, différents documents en sa possession. Il possédait notamment un certificat médical « type » de l'Office des Etrangers concernant l'introduction d'une procédure de régularisation fondée sur l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980.

En réalité, le requérant, de bonne foi, pensait qu'une association d'aide aux étrangers qu'il avait consultée, avait initié la procédure de régularisation, fondée sur l'article 9 ter de la loi.

Quoi qu'il en soit, il semble étonnant que l'autorité administrative n'en fasse pas état alors qu'elle avait connaissance (ou devait avoir connaissance) de cette information (il possédait ce document au moment de son arrestation).

De même, le requérant transmet, à l'appui de son recours, des prescriptions médicales qui indiquent qu'il doit suivre un traitement médical à base de Biktarvy, associations d'antirétroviraux afin de lutter contre le VIH.

Il transmet également le rapport d'hospitalisation démontrant la présence du VIH et que son état de santé est délicat.

Il dépose également une attestation de soins démontrant qu'il doit bénéficier de soins psychologiques.

Enfin, dans une affaire en tout point similaire (étranger placé au centre fermé de Vottem dans l'attente de son expulsion vers le Nigéria et souffrant du VIH), Votre Conseil a annulé l'ordre de quitter le territoire et l'interdiction d'entrée qui avaient été notifiés à l'étranger.

Dans l'état actuel des choses, il est démontré que le requérant dispose de soins en Belgique en vue de se soigner sans qu'il n'apparaisse qu'en cas de retour au Brésil, il soit en mesure de se soigner.

Le risque de violation de l'article 3 de la CEDH est démontré."

4.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering

de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° en 8° van de Vreemdelingenwet, immers gesteld dat verzoeker het bevel wordt gegeven om het land te verlaten omdat hij langer dan negentig dagen, over een periode van honderdtachtig dagen, in het Rijk verblijft of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden en dat werd vastgesteld dat hij een beroepsbedrijvigheid uitoefent zonder in het bezit te zijn van de vereiste machtiging. Verweerder heeft tevens aangegeven dat verzoeker niet aantoonde kinderen of een gezins- of familieleven in België te hebben en dat hij verklaarde in het Rijk te zijn om zich te laten behandelen omwille van een HIV-besmetting. Verweerder heeft uiteengezet waarom hij oordeelde dat deze aandoening, gelet op de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM, geen hinderpaal vormt om de eerste bestreden beslissing te nemen. Hij heeft daarnaast ook uitvoerig uiteengezet waarom hij verzoeker geen termijn voor het vrijwillig vertrek toestond en waarom hij een terugleiding naar de grens vereist achtte. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers betoog dat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder heeft onderzocht of de medische zorgen die hij behoeft in Brazilië beschikbaar zijn leidt niet tot het besluit dat deze beslissing niet deugdelijk werd gemotiveerd. Verweerder heeft immers aangegeven dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, “wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen uitwijzing dwingend zijn” de verwijdering van een vreemdeling een schending van artikel 3 van het EVRM kan inhouden en hij heeft gesteld dat in casu niet blijkt dat verzoeker zich in een dergelijke situatie bevindt. Deze overweging laat verzoeker toe om te begrijpen waarom verweerder zijn medische situatie niet heeft weerhouden als een beletsel om de eerste bestreden beslissing te nemen.

Verzoeker laat verstaan niet akkoord te gaan met de overwegingen in de eerste bestreden beslissing, maar toont hiermee niet aan dat verweerder is tekortgekomen aan de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

4.1.2.2. Verzoeker betoogt tevens dat de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing ertoe kan leiden dat hij, bij gebrek aan de vereiste medische zorgen in zijn land van herkomst, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. De Raad kan evenwel niet voorbijgaan aan het feit dat de eerste bestreden beslissing reeds werd uitgevoerd, zodat niet blijkt dat de vernietiging ervan op grond van de eventuele vaststelling dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden verzoeker nog tot voordeel kan strekken en hij nog een belang heeft bij deze grief.

Daarnaast moet worden benadrukt dat de Raad, alvorens de eerste bestreden beslissing werd uitgevoerd, in het raam van een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, reeds een standpunt innam omtrent verzoekers argumentatie dat deze beslissing een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. De Raad stelde het volgende in het arrest nr. 292 402 van 27 juli 2023:

“De Raad merkt op dat uit de door verzoeker aangehaalde informatie inderdaad blijkt dat er in het huidige politieke en budgettaire klimaat sprake is van een achteruitgang in de bestrijding van het HIV-virus in Brazilië; daaruit blijkt echter nog niet dat verzoeker geen toegang zal hebben tot de voor hem levensnoodzakelijke antiretrovirale medicatie. De besparingsmaatregelen waarvan sprake in de voorgelegde stukken hebben in hoofdzaak betrekking op preventiecampagnes, informatieverstrekking, het ter beschikking stellen van voorbehoedsmiddelen of het uitdelen van injectienaalden. Er blijkt uit de voorgelegde informatie geenszins dat antiretrovirale therapie niet langer toegankelijk of beschikbaar zou zijn in Brazilië. Meer nog, in de nota met opmerkingen verwijst verweerder naar een bijdrage van 12 juni 2023 op de website van de Verenigde Naties (<https://press.un.org/en/2023/ga12509.doc.htm>), waaruit blijkt dat het Unified Health System in Brazilië voorziet in de gratis verschaffing van antiretrovirale medicatie voor 700.000 patiënten, dat discriminatie van aids- of hiv-patiënten in Brazilië strafbaar is en

dat Brazilië medicijnen en tests doneert aan verschillende landen. De door verzoeker aangehaalde bronnen wijzen er weliswaar op dat er een achteruitgang is, waardoor de internationale ranking van Brazilië op het vlak van HIV-bestrijding werd gewijzigd van “exceptional” naar “sustainable”, doch daaruit blijkt niet dat deze wijzigingen tot gevolg zouden hebben dat antiretrovirale medicatie niet langer beschikbaar of toegankelijk zou zijn in Brazilië, derwijze dat een terugkeer naar Brazilië een risico op schending van artikel 3 van het EVRM met zich mee zou brengen.”

De in het neergelegde verzoekschrift verstrekte uiteenzetting en de bij dit verzoekschrift gevoegde stukken leiden niet tot de conclusie dat dit standpunt dient te worden verlaten.

Verzoekers uiteenzetting dat hij, toen hij werd aangetroffen, in het bezit was van een standaard medisch getuigschrift, dat kan worden aangewend om een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen in te dienen, laat hier niet anders over denken. Ook zijn verwijzing naar een arrest van de Raad dat werd gevelde in een zaak waarbij de feitelijke omstandigheden niet volledig vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak en dat hoe dan ook geen precedentswaarde heeft leidt niet tot een ander besluit.

In de mate dat hij nog verwijst naar een voorschrift met het oog op het verstrekken van psychologische hulp omwille van zijn depressieve toestand dat dateert van 1 juli 2022 moet worden geduïd dat verzoeker hiermee niet aannemelijk maakt dat hij op het ogenblik dat de eerste bestreden beslissing werd genomen – meer dan een jaar later – een ernstig psychisch probleem had dat verdere opvolging vereiste. Op basis van dit stuk kan niet worden besloten dat verweerder enig dienstig gegeven over het hoofd zag of dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt om te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Om tot dit besluit te kunnen komen moet er sprake zijn van handelingen die een minimumniveau aan ernst hebben en die toelaten te concluderen dat hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht (cf. EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, Pretty v. Verenigd Koninkrijk, par. 52) en er blijkt niet dat dit in casu het geval is.

Tot een schending van artikel 3 van het EVRM kan, indien al moet worden aangenomen dat verzoeker een belang heeft bij deze grief, niet worden besloten.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel, dat betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het hoorrecht.

Hij stelt het volgende:

“1.

L’Office des étrangers motive notamment sa décision de la manière suivante :

(...)

L’article 74/11 de la loi sur les étrangers prévoit que :

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

[2 Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque :

1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.]2

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas [3 une menace]3 pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée. L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4. ».

L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 n'autorise pas l'adoption automatique d'une interdiction d'entrée. Il enjoint d'opérer une évaluation au cas par cas, qu'il encadre en fixant la durée maximale de l'interdiction d'entrée et en énumérant les diverses hypothèses dans lesquelles une interdiction d'entrée ne peut pas être édictée.

La durée de l'interdiction d'entrée doit être fixée en fonction des circonstances propres à chaque espèce. L'article 74/11, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que la durée de l'interdiction d'entrée est déterminée « en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas », tout en fixant deux délais maximums.

Le premier délai maximum, de trois ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui ne répond pas aux conditions pour bénéficier d'un délai de départ volontaire ou qui n'a pas exécuté une décision d'éloignement antérieure. Le second délai maximum, de cinq ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui a commis une fraude au séjour ou un mariage de convenance. Ce délai maximum de cinq ans peut être étendu au-delà pour l'étranger qui présente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

2.

Il apparaît que l'office des étrangers n'a pas respecté le principe de motivation formelle des actes administratifs. Par une jurisprudence constante, le Conseil du contentieux des étrangers considère que l'interdiction d'entrée est une décision accessoire de la décision de refus de séjour et de l'ordre de quitter le territoire. L'interdiction d'entrée ne peut pas se confondre avec celle de la décision de refus de séjour et/ou de l'ordre de quitter le territoire. L'interdiction d'entrée constitue l'accessoire de la décision de refus de séjour et/ou de l'ordre de quitter le territoire.

Conformément au principe selon lequel l'accessoire suit le principal, le sort de l'interdiction d'entrée dépend du sort de l'ordre de quitter le territoire et de la décision de refus de séjour. L'interdiction d'entrée perd sa raison d'être en cas d'annulation de la décision de refus de séjour et de l'ordre de quitter le territoire.

En outre, l'interdiction d'entrée suppose une motivation distincte de l'ordre de quitter le territoire. A titre d'exemple, dans un arrêt du 27 février 2015, Votre Conseil annule l'interdiction d'entrée pour défaut de motivation, au motif que l'Office des étrangers s'est contenté de renvoyer à la motivation de la décision de refus de séjour.

En l'espèce, il apparaît que la motivation de l'ordre de quitter le territoire et l'interdiction d'entrée, pourtant actes juridiques distincts, est en tout point identique. Il appartenait à l'office des étrangers de motiver différemment l'interdiction d'entrée.

Il y a lieu de constater que la motivation est clairement insuffisante en ce qu'elle reproduit en tout point celle de l'ordre de quitter le territoire.

3.

Le droit à être entendu n'a pas plus été respecté dans le cas d'espèce.

Il garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (CJUE, 5 novembre 2014, Mukarubega, C166/13, §44 à 46).

La CJUE a indiqué, dans son arrêt C-249/13, rendu le 11 décembre 2014, que « Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts [...] ».

Selon la jurisprudence de la Cour, la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin

d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu [...]. Ensuite, [...] en application de l'article 5 de la directive 2008/115 [...], lorsque les États membres mettent en œuvre cette directive, ceux-ci doivent, d'une part, dûment tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale et de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers ainsi que, d'autre part, respecter le principe de non-refoulement. Il s'ensuit que, lorsque l'autorité nationale compétente envisage d'adopter une décision de retour, cette autorité doit nécessairement respecter les obligations imposées par l'article 5 de la directive 2008/115 et entendre l'intéressé à ce sujet [...]. Il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours [...]. ».

Le requérant n'a pas plus été invité à être entendu sérieusement par les autorités. La jurisprudence de la Cour de Justice de l'Union européenne, à laquelle se rallie Votre Conseil (voir l'arrêt « M.G. et N.R. » du 10 septembre 2013), prévoit que « selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir un résultat différent. Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] ».

Au vu du dossier administratif, qu'il ressort du questionnaire que le requérant a été entendu uniquement concernant la prise d'un ordre de quitter le territoire.

Or, il aurait souhaité indiquer qu'en cas de retour dans son pays d'origine, il ne serait pas en mesure de disposer de soins de santé de qualité. Il existe à ce titre un risque de violation de l'article 3 de la CEDH dans le cas d'espèce (le requérant renvoie aux développements effectués concernant l'ordre de quitter le territoire).

4.

Enfin, l'interdiction d'entrée est un acte ayant une portée juridique propre qui ne se confond pas avec celle de l'ordre de quitter le territoire. L'objet de ces décisions est différent. Il en est de même des motifs justifiant leur adoption. En conséquence, l'interdiction d'entrée cause un grief distinct de celui résultant de l'ordre de quitter le territoire. La décision de retour contraint l'étranger à s'éloigner de la Belgique et l'interdiction d'entrée l'empêche d'y revenir. En outre, l'importance du grief, causé par l'interdiction d'entrée, dépend de la durée pour laquelle elle est imposée.

Dès lors que l'interdiction d'entrée était de nature à affecter de manière défavorable et distincte de l'ordre de quitter le territoire les intérêts du requérant, son droit à être entendu impliquait que la partie défenderesse l'invite à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction avant de l'adopter (voir en ce sens : C.E. n° 233.257 du 15 décembre 2015). »

4.2.2.1. Allereerst moet worden geduid dat verzoekers uiteenzetting dat wanneer de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd dit inhoudt dat ook de tweede bestreden beslissing moet worden vernietigd irrelevant is. De eerste bestreden beslissing werd immers niet vernietigd.

4.2.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, merkt de Raad op dat het loutere feit dat bepaalde overwegingen die in de eerste bestreden beslissing kunnen worden teruggevonden ook zijn opgenomen in de tweede bestreden beslissing op zich in casu niet toelaat te besluiten dat verweerder de formele motiveringsplicht niet heeft gerespecteerd. Verweerder heeft duidelijk aangegeven dat hij toepassing maakte van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet om een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod te nemen en heeft hierbij verwezen naar het feit dat ten aanzien van verzoeker een verwijderingsmaatregel werd genomen waarbij geen termijn voor het vrijwillig vertrek werd voorzien. Uit de overwegingen in de tweede bestreden beslissing kan ook worden afgeleid waarom verweerder opteerde voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar.

Verweerder wees er immers op dat verzoeker niet heeft getwijfeld om zonder de vereiste machtiging in België te werken en dat hij het, gelet op het belang van de immigratiecontrole en de bescherming van de economische en sociale belangen van de Belgische samenleving, proportioneel achtte te voorzien in een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar. Deze motivering laat verzoeker toe om vast te stellen op welke juridische en feitelijke gronden werd beslist tot het opleggen van een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar.

De vaststelling dat verweerder in de tweede bestreden beslissing ook nog aangaf dat hij bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening hield met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land in aanmerking te nemen en dat geen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

4.2.2.3. Aangezien het niet is betwist dat ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen waarbij geen termijn voor het vrijwillig verstrek werd toegestaan en nu blijkt dat verweerder, bij het bepalen van de geldigheidsduur van het inreis-verbod, de dienstige specifieke omstandigheden in aanmerking nam – met name het gegeven dat verzoeker van zijn onwettig verblijf gebruik maakte om te werken zonder de vereiste machtiging, het feit dat hij geen gezin of kinderen in België heeft en de vaststelling dat hij een gezondheidsprobleem heeft –, kan geen schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

4.2.2.4. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker op 13 juli 2023 door de politie werd gehoord toen hij bij een controle werd aangetroffen. Uit het administratief verslag dat naar aanleiding hiervan werd opgemaakt kan worden afgeleid dat verzoeker de mogelijkheid werd gegeven om zijn situatie toe te lichten en om uiteen te zetten waarom hij naar België kwam. Er werd hem tevens uitdrukkelijk gevraagd of er redenen waren waarom hij niet naar zijn land van herkomst kon terugkeren. Verzoeker houdt dan ook onterecht voor dat zijn recht om te worden gehoord niet werd gerespecteerd. Het feit dat aan verzoeker voornamelijk vragen werden gesteld aangaande de reden van zijn verblijf in België en om te achterhalen of er op verweerder, gelet op de bepalingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, een verplichting zou rusten om hem tot een verder verblijf toe te laten leidt niet tot de conclusie dat er alleen vragen werden gesteld met het oog op het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Nergens blijkt dat verzoeker, toen hem werd gevraagd waarom hij naar België kwam, niet kon toelichten dat hij van oordeel was dat de medische zorgen die hij behoeft niet beschikbaar zijn in Brazilië.

Een schending van het hoorrecht blijkt niet.

4.2.2.4. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat het feit dat hem de toegang tot de Schengenstaten voor een periode van twee jaar wordt ontzegd tot gevolg heeft dat hij wordt gefolterd of wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. In zoverre verzoeker in dit verband verwijst naar wat hij reeds aanvoerde in zijn eerste middel aangaande de vereiste om een medische behandeling voor zijn gezondheidsproblematiek te kunnen genieten, kan het volstaan te stellen dat hij niet aantoonde dat de vereiste medische zorgen enkel in de Schengenstaten verkrijgbaar zijn.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK